

MISJONSØRØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

4. ARGANG

1. NOVEMBER 1932

NUMMER 21.

På besøk hos Chiriguan-indianerne

BREV FRA SIGURD GRØNVOLD

Vi gjengir idag resten av brevet om br. Grønvolds utreise.

Som sagt fikk jeg ikke tale med hovdingen. Jeg hadde dog ennu et erinde å utføre som gjorde at jeg måtte stanse der til neste dag. Jeg hadde nemlig med beskjed til en indianerkvinne, at hun skulde reise til sin mann som arbeider ved sukkerfabrikken i San-Pedro, hennes mann hadde sendt reisepengene til Tartagal og om hun red dit på hesteryggen vilde hun få penger til å ta toget videre. Jeg fikk med mig en ung indianer som bodde ved siden av hovdingen til å vise mig veien til den leir hvor nevnte kvinne skulde bo. Denne leir lå 2,5 km. fra hovdingens hjem og dertil inne i dype urskogen, så det var ikke så liketil å finne frem. Vi tok av veien til Bolivia og inn på den smale skogsti. Lengre og lengre inn i urskogen bar det og jeg tenkte vi aldri nådde frem, ti det begynte å mørkne. Men plutselig fikk vi se det lyst mellom trærne og der fikk vi øie på det ene leirbål efter det annet. Indianerne satt rundt ilden og varmet sig, da kvelden var kjølig.

Det var mange indianere samlet i denne leir. Efterat de hadde fått vite mitt navn og hvad mitt erinde var, blev jeg servert 4 kokte egg samt Mate cosido, en slags drikk som ligner te. Et 5 cents brød hadde jeg selv i lommen og det smakte fortreffelig å få mat da jeg ikke hadde spist ordentlig siden klokken 7 om morgenen. Da jeg hadde spist spurte jeg om lov til å overnatte der, da det nu var håpløst å komme tilbake til Tartagal den dag. Jo da, det var intet i veien for det, for rum var det plenty med. Det bør her bemerkes at det var første gang under mitt opphold i Syd-Amerika at jeg overnattet i en indianerhytte og det var ikke fritt for at jeg syntes det skulde være interessant å få dele rum med mine indianske venner for en natt.

For vi gikk tilsens om kvelden hadde jeg møte for indianerne. Før jeg selv hadde fått sagt noe derom ba de mig syngre en sang for dem og det vilde jeg naturligvis gjerne.

Et bord blev gjort istand til å legge bibelen på, en parafinlampe blev også anbragt på bordet og det gikk ganske bra å lese der. Efter at å ha sunget en tre-fire sanger talte jeg ut fra 1. Mosh. 1. kap. om skapelsen, hvordan Gud hadde skapt alle ting, også månen som vi så på himlen over oss, men, sa jeg, tross at Gud hadde skapt alle disse ting, var han ennu ikke tilfreds før han hadde skapt mennesket. Derefter skildret jeg hvorledes Gud satte mennesket i Edens have og gav dem det bud at av alle trær i haven kunde de æte, undtagen av kunnskapens tre. Fortalte så om fallets følger, men også om

den opreisning vi hadde fått ved at Gud sendte sin enbårne sønn til verden for å lide i vårt sted, for at hver den som tror på ham ikke skal fortapes men ha evig liv.

Dette var altså mitt første møte hos indianerne ved Playa Ancha, hvilket betyr «den brede strand». Selve floden var dog ikke meget bred, men det var vann i den året rundt.

Ved halv ti tiden fant jeg det best å gå til sengs. Jeg fikk anvist mig en seng i den nærmeste hytte hvor vi var samlet. Det var tre senger i hytten, og det blev til sist fire, men den var av rør og foruten ben. Den blev anbragt nærmest ildstedet eller bålet som var i midten av hytten. Varmen holdes vedlike natt og dag. Jeg forstår nu hvorfor sengen foruten ben blev anbragt nærmest ilden, sikkert var det derfor at den som lå der lettere skulde kunne fryse. Jeg hørte nemlig at vedkommende som lå der lå ny forsyning av ved på ilden flere ganger om natten. Det var dog allikevel kaldt, skjønt jeg lå med klærne på. Det var nemlig ingen dører i hytten

og til vegger var det bare stolper, sa det var nok så luftig. Det kan være bra nok om sommeren, men nu på våren var det for kaldt. Søvn blev det ikke meget av, ikke sa meget for kuldens skyld som for noen små kryps skyld, som på ingen måte vilde la mig være i fred. «Er man ute kommet, får man vite være», sier et gammelt ordspråk, og var jeg kommet til indianerne, fikk jeg også være der ihvertfall til morgenen. Morgenen kom omsider denne gang også, og da jeg stod op ved 7 tiden var alle husets medlemmer, både store og små, samlet rundt bålet midt på gulvet. Ja det var ikke bare indianerne, men husdyrene syntes også at de hadde like megen rett varmen som de andre. Og denne «rett» forstod de også å benytte sig av. En hund med sine 5 hvalper lå der i asken, så nær varmen som den kunde komme. 3 katter som i nattens løp hadde agt side om side med barna i sengen, var nu også representert.

Frokostretten som blev mig servert bestod av to egg og maisbrød, indianernes eget produkt og

tillagning. Skjønt det ikke var smør eller annet pålegg til, smakte det godt. Det skulde ikke så meget til før jeg kjente at jeg blev mett. Man blir hurtig mett av mais. Efter å ha sunget noen sanger og lest et kapittel av bibelen, drog jeg avsted for å gjøre flere iakttagelser mens jeg opholdt mig på indianernes nordligste territorium i Argentina. Drogs så atter avsted til hovdingens hjem, hvor man viste mig det provisoriske skolehus som var blitt opsatt med det mål for øie at det skulde komme en lærer å undervise dem. D. v. s. det var ikke helt ferdig ennu, men stolper var reist og de var kommet langt på vei. Da vi kom tilbake til mine vertfolk, hvor jeg hadde sovnet om natten, var det en bære middag som ventet mig. En høne var blitt slaget under vårt fravær og den blev nu servert sammen med rissuppe og søtpoteter. Mens jeg satt og spiste iakttok jeg hvordan kvinnene syslet med hjemmets industri. En var i ferd med å veve etslags teppe eller sjal som man bruker meget her når man rider. Det er et hull i

midten til å stikke hodet gjennom så man får teppet over brystet og ryggen. Om natten bruker man gjerne teppe over sig.

Veven bestod kun av 4 stoker. 2 var slått ned i jorden og 2 var slått tvert over de andre. Disse var teppet festet til. Dette var hele stasen, når undtas de to pindere hun brukte å veve med. — En annen industri som indianerne arbeider meget med er å lage vannkrukker av lere, som de siden brenner. Jeg la særlig merke til en i den hytten jeg var. Den var det også malet hons utenpå og den var meget pen.

Klokken 3,30 var tiden for mitt oppbrudd og jeg måtte da begi mig avsted for med lastebil å nå Tartagal den samme dag. Det er megen trafikk mellom Argentina og Bolivia grunnet Stardans oljeleitet i begge disse land, så det er ikke vanskelig å få følge med en lastebil som også er det eneste befordringsmiddel man har. Naturgisvis kan man bruke hester og muldesler, men det går jo langsomt. Det er nu meningen at jernbanen skal gå helt op til Bolivia.

Nu går den ikke lenger enn til Aguairay, som er beliggende 12 km. utenfor Playa Ancha.

Ja, nu har jeg i all enkelhet fortalt om min reise til indianerne ved Playa Ancha-floden, og jeg vil si med lhben, at skulde det stundom falle litt tort, så er det dog sant og visst.

Nu har jeg også talt med hovdingen fra Playa Ancha. Han kom innom her på lørdag da han hadde fått høre om mitt besøk. Han hadde ennu ikke fått noen lærer og vilde nu at vi hurtigst mulig skulde komme der op. A reise dit op nu med en gang ser vi oss imidlertid ikke istand til, da alle de penger vi for øieblikket har er 15 centavos, som akkurat strekker til for å sende dette brev til Norge. — Men nu da jeg har skrevet dette kan vi ikke la være å appellere til vennene i Norge som leser dette, om å hjelpe oss så vi hurtigst mulig kommer avsted til disse indianerne som i så mange år har ventet på å få en misjonær. Tross de dårlige tider som er rådende såvel hjemme som overalt i verden, tror jeg allikevel at hvis enhver vilde gjøre hvad man kunde, at det vilde bli mulig å sende oss en 1000 å 1500 kroner som jeg tror vil strekke til for å få op et hus å bo i. Å leve i en indianerhytte går ikke for oss, iethvertfall ikke i lengden.

Mitt brev er blitt langt, nesten for langt, men da det ikke er så ofte jeg skriver, så håper jeg dere vil ha tålmodighet til å følge med tilslutt. Ennu kunde det være meget å skrive om, men jeg får snart slutte nu. Min hustru hilsen

E. Syvertsen.

Forts. 4. side.

Den Norske Congomisjon

Årsberetning for 1931-32

Det driftsår som nu er avsluttet pr. 20. september er det tredje siden br. Alb. M. Christiansens annen utreise til Congo.

I likhet med tidligere år har vi eftersom tiden er gått, erfaret at Herrens velsegnelse har hvilet over arbeidet både ute og hjemme, således at vi også idag må fylles med takk til Gud, når vi ser tilbake på det svunne arbeidsår.

Br. Christiansen har ved Guds nåde fått være sund og frisk, når undtas et mindre benbrudd, som nu på det nærmeste er helet, og at blodet, som en naturlig følge av oppholdet i dette for europeere så farlige klima, stadig blir tyndere. Han har hele tiden fått nåde og kraft til å passe sine mange daglige gjøremål, med møter, skole, praktisk arbeid og bibeltimer med de troende om aftenen.

Søndagene har han tidligere benyttet til møter i de omliggende byer, men i den senere tid har han, på grunn av den nevnte benscade, ikke vært istand til selv å være med på disse ekspedisjoner.

Folket er fortsettende vennligsinnet og mange er åpne og motagelige for evangeliet. De store muligheter for et sjeleveinnersarbeid i langt større utstrekning enn en mann kan overkomme, er et faktum som br. Christiansen stadig

kommer tilbake til i sine brev. I et av de siste skriver han: «A, hvor jeg lenges efter at noen kan komme ut og hjelpe mig». La oss derfor fortsette med å «be høstens herre at han vil drive arbeidere ut til sin høst».

Br. Christiansen har ennu ikke mottatt de offisielle papirer på grunn til misjonastasjonen, men bor fremdeles på stedet med administratørens tillatelse, og på hans forsikring om at saken vil gå i orden, således at de offisielle papirer vil bli tilstillet ham i en noen lunde nær fremtid.

Hvad hjemmearbeidet angår har det særlig for Oslo og Sørkedalens vedkommende i det forløpne år vist sig en stadig voksende interesse for arbeidet, hvilket har gitt sig utslag i velsignelsesrike sammenkomster og økning av de innkomne midler. Foruten de 14-daglige misjonsmøter, har det i årets løp vært arrangert tre festlige sammenkomster — to i Sørkedalen og en i Asker — alle med rikt åndelig utbytte for de deltagende venner.

Det samlede beløp som er innkommet i året — fra 20.—9.—1932 til 20.—9.—1932 — utgjør kr. 4335,48 mot 3403,88 i det tilsvarende tidsrum i forgående år.

Disse økede inntekter har satt oss istand til, — foruten å øke byggefondet til 1200 kroner — å forhøje de vanlige kvartalsterminer med ca. 100 kroner, og derved utjevne en del av det kurstap br. Christiansen stadig er utsatt for på grunn av den norske kronens fall i forhold til belgiske francs. Vi deve er det avsatt kr. 291,13 til et «Hjemreise- og avlosningsfonds», idet dette beløp blev innsamlet på en av de tidligere nevnte sammenkomster i Sørkedalen, og efter arrangørens ønske skulde anvendes i dette øiemed. Efter regnskapets avslutning har jeg mottatt ytterligere 55 kroner til dette fond således at det nu utgjør kr. 346,13.

La oss da, idet vi frembærer var takk til Gud for all den velsignelse han har tildelt oss i det forløpne år, begjære nåde til samlet og enkelt å forvalte hvad han har betroet oss, således at hans navn blir forherliget og sjele frelste i den korte tid vi ennu har igjen her nede på jorden.

Snart er hostens korte tid forgangen, tjererne fra marken kalles hjem. Møsterens «vel gjort» skal hilses mangen.

Herre, må jeg være en av dem.

E. Syvertsen.

VINTERHEFTET

— Ja, nu går vi igang. Det vil si det forberedende arbeid har jo pågått i lengre tid. Det er et forholdsvis stort apparat å gi ut et slikt hefte — for den som har lite å rutte med. Det er forbundet med store omkostninger. Vi har derfor hatt betenkeligheter, men vi vil jo strekke oss lengst mulig for å imøtekomme de manges ønske om et slikt hefte.

— Betenkeligheter? — Jo, av erfaring vet vi at det nytter lite å komme med et hefte som ikke faller i smak. Vårt forrige hefte var i all sin beskedenhet ikke som vi vilde det skulde være. Men det var nu dette med finansene — og denne side er ikke særlig lys år heller.

Men vi våger det likevel. — Og våre mange kommisjonærer og venner rundt om i landet vil nok ikke svikte oss.

Vi har denne gang tatt skrittet fullt ut når det gjelder utstyr av heftet. Det får 24 sider, trykt på førsteklases papir. Omslaget er utført i tre farver. Innholdet er interessant og avvekslende — riktig godt stoff. Heftet skulde således etter alt å domme ikke bli vanskelig å selge.

De som ønsker å selge heftet må sende inn sine bestillinger snarest for oversiktens skyld.

Prisen er bare 60 øre.

Salgsvilkårene er så rummelig som mulig:

10 eksempl. og derover 10 pst.

25 ————— 20 %

50 ————— 30 %

100 ————— 35 %

Ukjente kolportører som vil selge heftet må ha anbefaling av kjent troende.

Galterud, Et meget gjestfritt hjem som viste stor kjærlighet mot oss. Herren vil hjelpe disse mine kjære venner, så vi en dag får møtes for aldri å skilles mere. Et velsignedt møte ga Herren oss i dette hjem, og mange kjære venner kom og deltok med oss i sang og bønn. (Mere).

Den norske Congomisjons årsmøte

avholdtes i Oslo søndag den 16. oktober under god tilslutning av venner fra Oslo og Sorkedalen. Dessuten var der en del tilreisende fra Fredrikstad, Moss, Jessheim, Asker og Drammen.

Årsmøtet blev åpnet med velkomsthilsen og bønn, hvorefter den forretningsmessige del med oplesning av årsberetning og regnskap m. v. blev ekspedert.

Før og efter en hyggelig kaffe-pause blev vi så oppbygget på vår høihellige tro ved sang og musikk og med mange hjertevarme vidnesbyrd av de forskjellige brødre og søstre. Jeg skal ikke gjøre noe forsøk på å referere disse eller fremheve noe enkelt, men jeg tror at jeg tør si at Andens budskap til oss gjennom de fleste av dem gikk ut på å minne oss om nødvendigheten av alltid å være i Herrens vilje, — å kaste vårt garn ut, når og hvor han gav anvisning på det, og videre at når vi er i Herrens vilje og i troskap forvalter det pund han har betruet oss, er det av mindre betydning om vårt virke er ubetydelig og ringe i menneskers øine. Herren vil selv holde øie med fiendernes trusler og gi sine tjenere å tale ordet med all frimodighet, likesom han selv vil sørge for at resultatene ikke uteblir, selv om de ikke alltid er synlige for oss.

Da vi endelig måtte avbryte vårt festlige samvær, var det med takk til Gud for at han også denne gang hadde forundt oss et sådant velsignedt samvær.

E. S.

Sarpsborg.

Høstetevnet i Misjonshuset hadde samlet mange venner fra forskjellige steder. Søndag fm. talte br. Utne, Rygge, til megen velsignelse. Om etm. var det møter kl. 4 og 7 med taler av Thv. Olsen, Shwan, Utne, og brødr. Jansen og Bru fra Moss, m. fl. Det var et velsignedt samvær, hvor mange dyrebare sannheter kom frem.

Lørdag 22. oktbr. hadde vi et gildt ungdomsmøte. Vennene fra Askim var kommet på besøk med mannsstrengemusikk og sangkor. Eyang, Thv. Johansen, Askim, og J. A. Johannesson fra Danmark talte. Det prektige sangkor sang flere vakre sanger. Det var riktig deilig sang. Det var staut ungdomsflokk som sikkert selv hoster megen velsignelse av å bringe evangeliet til sangens toner. Ja, «Syng evangeliet om Jesus, man sjele kan vinne ved sang». (Schib. 355).

Samværet sluttet først henimot kl. 11, hvorefter gjestene blev innbudt til et enkelt aftensbord. Br. Johannesson, Damark, har nu virket i Misjonshuset ca. 3 uker. Mange er de som gleder sig over de interessante bibeltimer og den dype, sunde forkynnelse. Hans utleggelse av ordet vil sikkert bringe frukter for evigheten.

A. J. L.

enkelte til å gjøre sitt beste. De første dager i november sender jeg de sist innkomne midler til ham, så de kan rekke frem til jul. Har du da, bror eller søster, noen som vil hjelpe ham med utgifter, så send den til mig, så skal jeg besørge den videre. Herren skal velsigne dig i din gjerning, du som er hjemme ved tpet.

Johan O. Johnsen, Slemmestad.

SPREDTE FELTER

Hjem til Herren

Br. Carl Joh. Christoffersen, tilhørende forsamlingen på «Logen», Moss, er vandret hjem til Herren. Han har i lengre tid vært sykkelig, men som den robuste natur han var, trosset han sykdommen i det lengste. Br. Christoffersen vil være godt kjent fra sin predikantvirksomhet. Om sykdommen kunde være nok så trykkende mange ganger, tok han allikevel ut, stolende på Herrens hjelp. Røsten var klar og sterk til det siste og han frembar meg varme budskapet om Herrens gjernkomst; det var gjerne dette emne som lå ham nærmest på hjertet de siste år. Han uttaite ordet napet om å fa leve til Herrens kom, men det blev anderledes. Fredag den 7. oktober nedla han vandringstavlen. — Samme dagformiddag sa han til sine nærmeste: «Idag går jeg hjem», hvorefter han sang en av sine kjæreste sanger. Mot attenstid sov han ureturlig inn med et smil om sine leder.

Når solen daler og når aftenfreden sig senker over iverets siste dag, da glemmer stormene og midnattshelten, jeg elsker hjemmets kyst og byer gaa:

Skjønne hjem, skjønne hjem. Avdøde kom til Moss fra Oslo i 1885. Han har vandret med Herren ca. 50 år og er foruten forsamlingen på «Logen» også en av de eldste innen vårt lands fribevegelse. Ved sin død var br. Christoffersen nær 80 år gammel. Om ham kan det i sannhet sies, det var en israelitt i hvem det ikke var svik, en grunnpilar som ikke rokkedes under stormene.

Begravelsen foregikk fra Moss gravkapell torsdag 13. oktober. Kapellet kunde på langt nær rumme de ca. 3—400 mennesker som var møtt frem for å følge den gamle troeshelt på hans siste ferd.

Efterat sangen «Engang er stemmen brusten her» var sunget, talte br. Jul. Lind, Moss, trøstefullt ut fra Salm. 73: «Men jeg blir alltid hos dig, du har grepet min høire hånd, du leder mig ved ditt råd, og derefter optar du mig i herlighet». — Det var efter at salmisten hadde gått inn i Guds helligdomme at han fikk se de ugudeliggen edelgitt. Derfor uttry-

ter han: «Jeg blir alltid hos dig». Det gir trygghet. Det er en sikker grunnvoll som holder i liv og i død. Man har intet å frykte når man hviler hos Herren. Det er Herren som fører oss: Du leder mig ved ditt råd og derefter optar du mig i herlighet. — Vår avdøde broder hadde erkjent sannheten av ordet: «For mig er det godt å holde mig nær til Gud, jeg setter min lid til den Herre Herre for å fortelle dine gjerninger». For br. Christoffersen var det en sterk trang å få bringe frelsesbudskapet. Han kunde ikke holde sig i ro og ta det makelig. Han fikk ikke oppleve sin sterke lengsel å møte Jesus i skyen, men da kallet kom var han villig til å legges ned. «I fred vil jeg legge mig ned og sove inn».

Efter talen blev lagt endel kranser på bårn. Fra avdødes to barn i U. S. A. blev lagt på en praktfull krans ved deres bror Conr. Christoffersen, som beveget bragte den siste hilsen. Det føltes kanskje mest tungt for disse to som nu likesom hadde mistet sitt holdpunkt i hjemlandet, efterat både mor og far nu var borte.

Fra barn og svigerbarn i Sarpsborg og Moss blev lagt krans på bårn ved Arne J. Larsen, Sarpsborg, med en siste takk og farvel. Disse blomster vilde snart visne og de under høstens storm og kulde. Men ingen av livets mange stormer formår dog å rive ut av hjertene de kjære minner som en elsket og god far har efterlatt i sine barns sinn. Som han i sitt hjem fikk være et lys for familien og barneflokk, fikk han også nåde til å spre dette evangeliet i lys viden om til velsignelse for mange. Midt i sorgen og smerten hadde dog barna den trøst å kunne knytte bibelordet: «Salig og hellig er den som har del i den første opstandelse» til blomstene på års bære. Det var deres trøst at han nu var gått hjem til Herren.

Fra barnebarn i Gjøvik blev lagt på krans ved br. H. Eriksen, Sarpsborg, og fra familien i Raede ved br. O. Andersen, Moss.

Fra forsamlingen på «Logen» la br. Fred. H. Johnsen en vakker krans på bårn med en dypt følt takk for hvad avdøde gjennom de mange år hadde vært for forsamlingen.

Ved graven talte br. Marchinsen, Moss, over ordet: «Jeg har lyst til å fare herfra og være med Kristus, til det er såre meget bedre». Vår avdøde broder kunde gjøre disse ord til sine. Døden kommer snart til den ene, snart til den annen. En ting er å ha lyst til å fare herfra, og en annen ting å være i ro og i det. Det tynnes ut i rekkene blandt de gamle, og snart er det også vår tur. Måtte vi leve slik at vi kunde si som Simon: Herre, nu lar du din tjener fare herfra i fred.

Efter begravelsen samledes en stor skare i hjemmet, hvor det efter bevertningen vekslades med taler, sang og vidnesbyrd. Flere kunde vidne om hvordan Herren hadde brukt avdøde som et redskap til deres frelse. Det blev en dyrebart stund for de som var forsamlet, og et minne for livet for familie og slektninger.

A. J. L.

På reise

Av O. Karlson.

Sist vi såv vi til utg, og kjære venner, var vi på reise til Sverige, men stanset i Dalen en dag og ved Guds nåde fikk vi se ut den edle sed i tiere lokaler, og Herren velsignet oss underpart.

Betel (Kristi menighet).

En aften var det avskjedsmøte for misjonær Hans Svendberg og hans hustru Mary i Kristi menighet. Vi deltok i møtet og Guds velbehag hvilte over oss. All ære til Herren. Br. Svendberg har vi kjent fra hans skoledager, da han var med i møtene som vi hadde i hans hjemkrets. Hans sang og spilte av hjertens fryd og glede. Den lille smågutt var en ungdom fremfor tusener, som alltid har hatt et godt vidnesbyrd blandt de hellige. Ære være Jesus for det. Herren har salvet ham med gledens olje og derfor kunde en del ikke tåle ham eller gi ham rum blandt sig, og derved blev partiskheten åpenbart mer enn noensinne. Den forskrekkelige partiånd har fått en grusom makt i flere forsamlinger i den siste tid. Også dette er et tidens tegn.

Br. Svendberg og hans velsignede hustru hadde Kristi sinnelag (1. kor. 3: 16) og var ingen mennesketrelle (1. kor. 7: 23), men var Kristi trell — Herrens friggivne (1. kor. 7: 22). Derfor er det en glede for ham, som for oss, å forkynne Kristi evangelium overalt i verden (Mark. 16: 15). En del forarget sig over dette og lukket igjen både hjerte og lokaler, fordi de var mennesketreller (1. kor. 7). Dog var en vid dør åpnet for Herrens salvede landet rundt, så han ikke rakk overalt. Guds velsignelse skal hvile over dem som tok imot ham. Se Matt. 10: 40—42. Kap. 25: 34—40. Hebr. 6: 10 og Mark. 9: 41 flg.

Herren min Gud skal fremdeles velsigne og bevare min kjære br. og str. Svendberg der ute i det mørke India, og vel møtt i skyen, i det store møte, som alle rette Zions vandrere skal møtes og aldrig skilles mer.

Salem er navnet på et lokale i Tistedalen, som Kristi menighet har. A. Isaksen er forstander for 3 lokaler, og br. F. Eriksen er predikant, to kjekke brødre som ved

Guds nåde arbeider godt sammen. Sa talte vi sammen med br. E. i saem og læreren velsignet oss uoerbart og tylte oss med glede og jubel, all ære til Lammet og Gud. Fred være med eder fremdeles.

Elim

heter baptistenes lokale i Tistedalen, et vakkert lokale. Br. Olsen er forstander der, en ung mann som ønsker et fullt evangelium og som ved Guds nåde sår det ut blandt folket. Også her fikk vi nåde fra Gud til å få ut den edle sed, som vennene gledet sig i. Herren har mange kjære barn i Elim, som vi har deit megen velsignelse med i ca. 25 år. Jeg kunde med vennene si som profeten sa: Hittil har Herren hjulpet (1. Sam. 7: 12. Es. 46: 4). Herren signe og bevare eder fremdeles (Joh. 13: 1).

Da de ventet oss i Nøsemarken, strand, Sverige, sier vi farvel med halden og Tistedalen.

Nu har har vi nådd vårt mål, Sverige. Familien K. Nordby motokt oss med all villighet, og vi var hjertelig velkommen. Her er min hjembygd og mange minner rullet frem fra gamle dager da jeg gikk omkring og besøt plassene fra årene 1885 og 86 og arene op igjennem, da jeg var valgt, d. e. gjetergutt, og som David vokter min hjord. (2. Sam. 7: 8—10 flg.) Det er mange år siden jeg var her i denne omgang og mange forandringer er skjedd siden den tid, men Herren er uforanderlig, og det er vår redning.

Betel

heter det lokale her ved Strand som de frie dopte venner har. Blandt disse mine kjære venner har jeg delt megen velsignelse med, og fikk erfare at Guds velbehag hvilte over oss fremdeles. Mange møter hadde vi i Betel og Guds velsignelse uteblev ikke, all ære til Jesus. Str. Nordby (som pike: Otelia Johannsson) var med og spilte og sang med lyst og iver. For 25 år siden var hun også med i møtene og spilte, sang og vidnet om en fullkommen frelse. I de dager var hun hjemme hos mor. Nu er hun mor selv. Hennes kjære foreldre er hjemme hos Jesus. Et velsignet Betania-hjem var str. Otelia's hjem i Dalen. Så hadde vi møte hos en underlensmann ved navn Mandfrid

Nu kan De bestille
Misjons-Røstens

Forhandlere gis følgende rabatt:		
10 ekspl. og derover	10 pst.	
25	20	€
50	30	€
100	35	€

VINTERHEFTE

Fra Manchuria

Tilstanden i Manchuria har vært meget slett gjennom de siste måneder. Her er strømmet inn en mengde forhennevende soldater som nu fungerer som rovere og banditter av den farligste type. Vi har også en mengde av de såkalte Insurgents (oprørere) som sammen med de øvrige herjer landet på den mest hensynsløse måte.

For inntil noen uker var det mest japanerne som var gjenstand for usse urostiftere, men det gikk ikke minst utover de innfødte. Den meste ødeleggelse har funnet sted langs jernbanelinjene. Bandittene løser jernbaneskennene om nettene og legger så skjult i kaoliang-åkrene, ventende på det første tog som kommer for å plyndre de reisende og røve reisegodset. Slike hendelser har vi hatt så mange av at de ikke kan nevnes i enkeltheter. Ødeleggelsen har vært uhyre stor. Mange japanere er bortført som fanger og en mengde andre er myrdet.

og farlig må vi ikke miste motet. Nu gjelder det å gjøre Jesu navn kjent blandt dette ulykkelige folk, for tiden herefter er meget kort og vår arbeidsdag er snart tilende.

Tross urolighetene har vi hatt jevn fremgang i arbeidet, og vi priser Gud for hver sjel som reddes ut fra hedenskapets mørke og far del i den herlige frelse som Jesus bragte ved sin korsets død. Det er vel overflødig å si at vi trenger eders forbønner, da I nok forstår at dette å være båret på bonnens armer, er den makt som virker for oss og i oss, og gir oss styrke til å stå ut ordet om frelse og forløsning. Jesus er den samme igår og idag og blir det til evig tid. I hans navn skal vi mer enn seire.

Martin Kvamme,
C. P. O. Box 3, Mukden,
Manchuria.

På besøk hos
Chiriguan-indianerne

Forts. fra 1. side.

dere alle. Hun har vært meget prøvet i det siste; det er noen gutte- og fuser som har stukket henne så hun har gått med armen innbundet nu i flere måneder. Hun hadde ikke mindre enn 15 verkebylder på den ene armen. Det var også fare for blodforgiftning, men ved Guds hjelp har det gått bra så hun nu er nesten frisk igjen.

Ga det er mange slags kryp og insekter her som er ukjent i Norge. Det er ikke mindre enn fire slags mygg her, derav en som bringer malaria med sig. Det er mange vesle gutt har nu lagt i lengere tid med feber opptil 40 grader. Han er dog bedre nu. Så har vi en mygg som bringer den gule feber. Den er nu utbrutt ikke så langt herfra. Den tredje slags mygg bringer med sig sovesyken. Den fjerde er heldigvis ikke farlig. Så finnes det jordlopper, og mange flere slike små kryp kunde jeg nevne som selv om de er små kan være farvede giftige slanger. En aften min hustru kom inn og skulde legge sig om kvelden, får hun se en slange bevege sig oppe i vaskeservanten. Det var en meget giftig slange. Antagelig har den søkt dit op for

En kjærkommen og billig julegave vil Misjons-Røstens Vinterhefte bli å sende til venner og bekjente. Prisen blir bare 60 øre plus porto (20 øre). — Send oss adressen på hvem De ønsker heftet sendt til og vi ekspederer det i god tid før jul. —

Til U. S. A. og utlandet ellers er pris og porto den samme. Det vil bli en av de beste hilsener som kan sendes fra gamle-landet. —

å drikke vann. Naturligvis slo vi den ihjel så fort som mulig, ti å dele rum med en slik ubuden og avskyelig gjest turde vi ikke innlate oss på.....

Vel, nu må jeg slutte for denne gang. Hjertelig hilset er dere alle fra eders i Herren forb. broder
Sigurd Grønvold.

BØKER

Nu før jul er bokflommens tid og meget, både god og dårlig lesning, sendes utover vart land. En god motgift mot den dårlige litteratur er å sprede godt lesestoff. Som den første i rekken står Bibelen — »Boken« — Guds levende ord. Men også skrifter som har sitt utspring fra Guds ord, kan være til nytte og veisignelse.

Som god og nyttig lesning kan nevnes følgende bøker som fåes kjøpt i Misjons-Røstens eksp.:

- Sjel og And, av J. Penn Levis. Den gir leseren noe å tenke på og overvie om ovenstående emne. Pris kr. 1,25 plus porto (20 øre).
- Den falske fredsbevegelse, av D. O. Belfrage. Boken er anbefalt av flere kjente brødre. Pris 1,25 plus porto.
- Fra Bodsfengslet til Prekestolen, av Netel N. Pedersen. Et gripende vidnesbyrd om hvad Gud kan gjøre for et menneske. Pris kr. 1,20 plus porto.
- Våk av M. Støve. Nedsatt pris kr. 0,60.
- Drømmemesteren av M. Støve. Nedsatt pris kr. 1,00.
- Andens budskap til den sterke og dødsmedelte menighet av O. Karlsen kr. 0,50.
- Er de liberale teologer Antikrist? av O. Karlsen, kr. 0,75.
- Blandt Syd-Amerikas indianere av Sigurd Grønvold, kr. 1,00.
- Aida Margareth av Ida Seehuus, kr. 0,80.
- Schibboleth, kr. 3,50.
- Den nye Maran Ata, kr. 3,50.

Et tidens tegn.

Det muhamedanske universitet i Kairo har kjøpt inn 1000 bibler på arabisk, et stort antall av gamlestamentet på hebraisk og nytestamentet på gresk til undervisningen. — Et tidens tegn!

Korea

har sendt ut sin første kvinnelige misjonær. Hun reiser til provinsen Shantung i Kina, hvor de koreanske misjonærer har hatt sitt virkefelt i ca. 20 år.

(Resten).

En klar, helstøpt bekjennelse på Guds ords grunn, uten hensynta- gen til mennesker, fører guddommelig kraft og veisignelse med sig. Herren sier til Jeremias: «Når du skiller det edle ut fra det uedle, skal du være som min munn».

Det kunde innvendes overfor Stefanus at han kunde ha talt litt mer forsiktig. Han kunde ha vært mer diplomatisk og dermed spart sitt liv. Denne tale kostet ham imidlertid livet, men han står idag som en stjerne blandt bibelske lidelsesmenn og taler etter sin død. Gud tilkjennegav da Stefanus blev stenet, at han hadde velbehag i denne hans tale som kostet Stefanus livet. Himlen åpnet sig for ham.

Himlen åpner sig ikke for den som handler eller taler mot Guds vilje. Da Stefanus bekjente hvad han så, skrek de med høi rost og holdt for sine ører, mens de alle stormet inn på ham. Han blev stenet, men midt under stenregnen bad han for sine fiender, og sov derefter inn. Stefanus var den første martyrt etter pinsedagen.

Blandt dem som var tilstede ved denne grufulle gjerning, var der en ung mann ved navn Saulus fra Tarsus. Han samtykket i mordet, ti han var selv fylt med den samme hatets og forfølgelsesens ånd mot nasareerslekten. Han gikk frem, frysende med trussel og mord. Han var imidlertid et av Guds utvalgt redskap til å bli en forkjemper for den samme sekt han nu forfulgte.

Da han en tid etter mordet på Stefanus var på vei til Damaskus for derfra å fange de kristne og føre dem bundne til Jerusalem, fant han sin overmann. Han blev plutselig omstrålet av et himmelsk lys, så mektigt at han falt til jorden. En røst led til ham: «Saul, Saul, hvorfor forfølger du mig?» Og etter dette møte med Jesus blev det en vending i Saulus' liv. Da han hørte rosten, sa han: «Hvem er du?» og svaret lød: «Jeg er Jesus som du forfølger. Stå op og gå inn i byen og det skal bli sagt til dig hvad du har å gjøre». Saulus reiste sig op, men da han åpnet sine øine så han intet. Han blev så ledet inn til Damaskus. I tre dager var han uten syn og han hverken åt eller drakk. Det nyttete lite å stampe mot broden. Nu var det forbi med mordplanene. Han blev grundig knust og tilintetgjort og satt hjelpeløs inntil Ananias, Herrens sendebud, kom med det forløsende budskap: «Saul, broder, Herren har sendt mig — Jesus, han som åpenbart sig for dig på veien hvor du kom, for at du skulde få ditt syn igjen og bli fylt med den Hellig And». Straks falt det som et skjell fra hans øine, og han fikk sitt syn igjen, og blev døpt. Han elsket nu det han før hatet. Men fra den dag gikk det ikke bedre med ham enn med de andre som stillet sig på Herrens side. Han blev sig sine motstandere bevisst da han begynte å forkynde at Jesus var Guds sønn.

Det vil ta for megen plass i detaljer å gå gjennom Paulus' livshistorie. Med sammentrengte ord fortelles noe herom i 2. Kor. 11, 23 fig. hvor han sier: Jeg har arbeidet mere, fått flere slag, vært

flere ganger i fengsel, oftere dødsfare, av jødene har jeg fått firti slag på et eller annet tre ganger blev jeg hudstrøket gang stenet, tre ganger led skibbrudd, et døgn var jeg på pet, ofte har jeg på reiser vært fare i elver, blandt rovere, i fra mitt folk og fra hedninger fare i by, i orken, på hav, i blandt falske brødre, i strek motie, ofte i nattevåken, i bluss og tørst, ofte i faste, i kulde nokenhet. Hadde Paulus hårdhendt frem, fikk han dobbelt lide det samme, men gledet sig over sine lidelser og lytte i sitt kjød det som fattedes i Kristi trengsler, og tilslutt sitt liv for Kristi byrd skyld.

Vi kunde fortsette å ta frem mengder av eksempler på beles menn — hvad de har nemngått for bekjennelsen — beviser at de som regel har sitt liv. Profeten blev forfulgt drept fordi de forut forkynde den rettferdige skulde komme. Alle apostolene døde som martyrt underntag Johannes. Det har fulgt hat og forfølgelse mot Guds ordens bekjennere og har tusener livet. Men dette har hindret dem, ti de hadde sitt liv kjært like til doden. I tid var det kraft i kristendommen, og overbevisningen var om ektheten i den, hvorfor mange i den tid erfarte Guds frelsede makt.

Budskapet trengte sig frem blev forkynt under store lidelser. Tross mishandling fikk de fridighet til å tale Guds evangelium under megen strid. Da helbredes også syke og åndene for ut. Nu derimot er bekjennelsen uret og det ser ut som fiendskap av den grunn er mere rolig. Men har ikke forbedret sig. Slike bekjennelse mer avgjort vil han reise sig som i gamle dager, og rase kanskje mer for.

Jeg tror at Gud har behag kalle bekjennere frem som stå for følgerne. Og den k og veisignelse som forom Guds folk tildel, vil ennu engtilmålet i rikt mål.

Et hellig liv.

Et hellig liv er sammensatt småting. Det består av små velige, velgjørende ord, ikke i talende prekener, i små kjærlighetsgjerninger, ikke i underker eller store slag, heller ikke en eneste fremtredende handling eller heltebedrift i form av stor martyrlidelse. Dette kjennetegn på et sundt hellig er ikke lyn, men solskinn — ke store floder som bolger fra men Siloahs stille og vederkjende vann. Det består i en utvikelse av det onde, en utvikelse av små synder, små darskap små kjødeligheter, — en utvikelse som i en viss grad kan hindre Guds verk i våre sjeler. En almindelig kjensgjerning er at vi som i en viss grad kan hindre de små synder, vil disse forgifte våre tanker og vårt sinn og de store, grove synder vil makt over oss.

NUMMER

M

Elskede Gud
Han gjør
all god gj
hans vilje,
det som er
Jesus Krist
all evighet.
Vi takker
det mulig f
varmeste t
Vi hadde b
re krefter,
alldes noe
kunne klare
sammen. I
vært dårlig
det er blitt
å komme h
lige styrke
klimaet vil
vært ute n
år til våren
ge. Herren
opholdt oss
som det en
me hjem og
Vi har le
det tilrette
stå her me
har også d
idet den sv
dorf, enke
dorf, har k
å komme h
fravær. Vi
te svar på
her P vårt
vanskelig f
siden arbeid
vis nytt, o
dorf har sit
på grensen

EN MERK

Ved utg
Babylon ha
innblikk i
slags liv,
se hvor lit
hertet ha
da, tross a
nelser. Et
innblikk i
i en prakt
vet i det g
rimeligvis
til et av te
vet i 1900
kalkstenen
rer alle i
Hvor det
ten av, at
lengslen in
ter — og
Hvis

*) Når dette leses er de nevnte fan- ger friggitt.